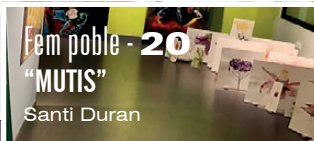
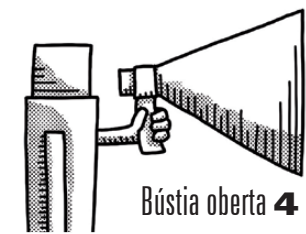

GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 415 | febrer 2023

SOMRIURES,
MIRADES DE CURIOSITAT,
XERROTEIGS I ALGUNS PLORS
FELICITATS MARES I PARES DEL 2022

Revista mensual de Gent del Masnou, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció Joan Camps Ortiz, Joan Casals, Santi Duran, Joan Muray, Manel Pérez i Lluís Valls

Correcció Núria Duran, Assumpta Inglada, Berta Puig (Oficina de Català del Masnou) i Maria Pujol.

Portada Laya @paranoicocritica

Disseny i maquetació Estudi Santielena

Publicitat Santi 699 775 558

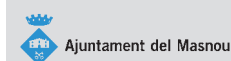
Imprimeix Comgrafic

Tiratge 2.500 exemplars

Edita Gent del Masnou

Dipòsit legal B. 29.758-87
GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9 - 08320 El Masnou
T. 931 268 220
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

- L'entitat Gent del Masnou no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.
- El repartiment d'aquesta revista als socis es fa amb el suport de

Editorial BIZARRAP I SHAKIRA. MÀQUINES DE FER DINERS

No conec el nom dels artistes del món de la indústria de la música que avui dia tenen més èxit i guanyen més calés, però, en els darrers dies, he reparat en algunes notícies que m'han fet reflexionar.

Històricament, els milionaris que no ho són per herència han fet la fortuna de diverses maneres, alguns lícitament i molts d'altres immoralment i il·legal. Molts joves s'han enriquit liderant en el món digital, com els "influencers", o sigui, els que creen tendències i influeixen els "followers". L'enriquiment dels primers prové dels ingressos per publicitat en els seus mitjans de difusió (TikTok, Twitter, Instagram, Youtube, etc.) ja que, com més seguidors, més ingressos dels anunciants; de tal manera que poden tenir un èxit aclaparador tot i que les seves aparicions estiguin buides de contingut creatiu, intel·lectual o artístic, només d'entreteniment.

Dins del grup dels "influencers", podem incloure alguns artistes que, sense crear res digne del nom d'obra d'art, la difusió i explotació de les seves aparicions en els mitjans es converteixen en una font d'ingressos milionaris. És el cas de Bizarrap, un xicot argentí de vint-i-quatre anys que ja és milionari amb activitats que no poden qualificar-se d'artístiques. El mateix passa amb Shakirai la seva darrera cançó, molt poc elaborada musicalment i que no aporta res. El milionari èxit econòmic que se'n deriva es basa en la morbositat de la lletra de la cançó i la picabaralla amb el seu ex, Gerard Piqué. Val a dir que no prenc partit per l'exdefensa del Barça. Això contrasta radicalment amb els joves investigadors que, quan tenen feina, són retribuïts amb minsos salaris i es menyspreen els seus esforços per haver fet tot un doctorat.

Tanco aquestes reflexions amb la incertesa dels pressuposts de la Generalitat, d'on pegen moltes partides, també en l'àmbit municipal, de com evoluciona la repressió judicial del procés, com s'allarga fatídicament la invasió d'Ucraïna i de tants altres problemes que ens amoïnen com a societat.

En nom propi i de la Junta Directiva de Gent del Masnou, us desitgem un bon mes de febrer, deixant enrere el fred rigorós de la quinzena dels barbuts i gaudint de la llargària dels dies, superant els passos de pardal i de llebre. ✱

El President

Estudi fotogràfic
Reportatges
Revelat de fotografia digital

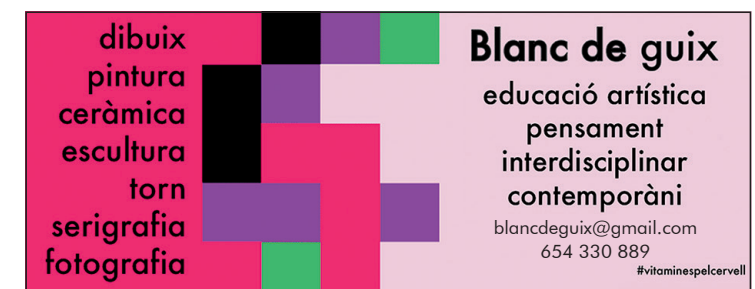
C./ Itàlia 32 - El Masnou
609 038 570 - www.fotoset.es

Vols rebre
la revista
a casa

fes-te soci de
GENT DEL MASNOU

gentdelmasnou@gmail.com

Bústia oberta

REINO DE ESPAÑA?

Primer van començar amb els car-nets de conduir, i han seguit amb els d'identitat, que ara en aquests dos do-cuments oficials hi fan constar: "Reino de España". D'on han tret que aquest sigui el nom d'un dels estats de la Unió Europea? A la Constitució espa-nyola de 1978 (no oblidem que va ser imposada pels franquistes) no hi figura pas aquesta denominació. No només és una ofensa per als republicans, sinó també per a qualsevol persona que es consideri demòcrata. Potser algú hau-ria de donar explicacions.

Jordi-Xavier Romero Álvarez

JORDI

Estimat company, com li deia a l'amic Ramon, cada cop els ganivets de punta ens cauen més a prop. Així és la vida de cruia i real. Quan ens pensem que tot

ho tenim controlat, solucionat, enllestit ve un cop de vent i ho fot tot enlaire. Ara feia dies que no ens veiem i quan em van dir el teu mal em va sorprendre i em va ferir, estaves en forma, sem-pre disposat a anar a cercar bolets i submergir-te amb el teu neoprè sota l'aigua, conrear patates, verdures, frui-tes. Estrenaves casa, la vida et donava perspectiva, et somreia... Sempre ens preocupem, patim, ens pensem, i ja ho veus, els deus decideixen... Això que t'ha passat ens posa la gent al seu lloc, som errants humans que ens pensem que ho governem tot i de fet és el tot qui ens governa a nosaltres. En marxar tu, ha marxat una part molt important de mi i també de la gent que t'estimava, et trobarem a faltar bon amic. Sempre disposat a ajudar, i si podies a satisfer, difícilment sortia de la teva boca una paraula desagradable es podia confiar en tu, eres bona persona i amable. Ens coneixiem de ben petits, del barri, de l'acadèmia Montserrat, de l'escoltisme i adolescència, de les excursions al Pirineu

amb en Carles i el Tiet, quantes aventures quants focs de camp, quantes anècdotes, quants records... i jo esperava que en po-guéssim posar uns quants més al sarró. Has fet un pas que haurem de fer to-tes i tots però la llàstima és que l'has fet massa d'hora; t'haguessis pogut quedar una mica més i fer-te vell amb nosaltres. Els teus pares, unes grans persones i dignes de tenir un fill com tu. La Sílvia, la Núria i en Carles s'han quedat força deseparats però, el temps, que es la clau de tot, els anirà consolant i protegint i aprendran a vi-ure sense la teva presència; és la misè-ria però també la grandesa de la vida. Estic trist company i em sap greu no poder-te veure més, espero, tot i que penso que és una fantasia, un espai imaginat per retrobar-nos però, i per què quedi per la galeria, vull donar-te les gràcies per deixar-me compartir, amb tu, una part molt important de la meua vida. Una abraçada.

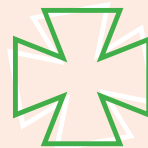
Lluís Valls Mari

EXPOSICIÓ

13 anys de Procés independentista al Masnou

El passat 22 de gener es va clausurar l'exposició 13 anys del procés independentista al Masnou. Un recull de cartells objectes, fotografies i dades des del 4t trimestre del 2009 fins al desembre de l'any passat. En un espai reduït cedit pel nostre Ajuntament l'ANC del Masnou va saber, d'una manera molt notable, explicar gràficament i a través d'una programació amena, informativa i també divertida quina és la feina que el moviment independentista ha fet fins ara al nostre poble. Amb la inauguració de la mostra per l'activista i passional vice-president de l'Assemblea, Jordi Pesarrodona, es donava el tret de sortida a deu dies d'admiració per part de qui venia a veure el recinte ocupat per les forces catalanistes. Pràcticament cada dia es van fer activitats amb força assistència de gent, col·loquis, actuacions, degustacions i activitats lúdiques que van anar omplint els dies de la tercera setmana del mes de gener. Molt interessant i participatiu va ser el debat "Record, reflexió i futur" on es van donar punts de vista ben diferents sobre l'actualitat i el futur del nostre país. El dissabte 21 vam escoltar en Pep Cruanyes masnoví il·lustre i president de la tan necessària i poc coneguda Caixa de Solidaritat i que

dona suport econòmicament i indiscriminada a la gent defensora de Catalunya al carrer represaliada injustament per Espanya. Es va clausurar la setmana el diumenge 22 amb un pica-pica ofert per l'ANC del Masnou on tothom qui va voler va poder gaudir-ne com també d'un matí fred però molt intens. Es va tancar l'exposició amb tres coets de cloenda i un per continuar la lluita. L'Assemblea Nacional Catalana i Al Masnou decidim vol donar les més sinceres gràcies a tota persona, entitat, associació, comerç... que amb la seva opció recolza al poble del Catalunya que persegueix tan noble causa. Gràcies.

Farmacèutics del Masnou

365 dies al seu servei

Febrer 2023		
1	dimecres	Víamar
2	dijous	Domínguez
3	divendres	Aymar
4	dissabte	Ocata
5	diumenge	Ocata
6	dilluns	Fàbregas
7	dimarts	Víamar
8	dimecres	Domínguez
9	dijous	Aymar
10	divendres	Ocata
11	dissabte	Riera
12	diumenge	Riera
13	dilluns	Víamar
14	dimarts	Domínguez
15	dimecres	Aymar

Febrer 2023		
16	dijous	Ocata
17	divendres	Riera
18	dissabte	Fàbregas
19	diumenge	Fàbregas
20	dilluns	Domínguez
21	dimarts	Aymar
22	dimecres	Ocata
23	dijous	Riera
24	divendres	Fàbregas
25	dissabte	Víamar
26	diumenge	Víamar
27	dilluns	Aymar
28	dimarts	Ocata

Març 2023		
1	dimecres	Riera
2	dijous	Fàbregas
3	divendres	Víamar
4	dissabte	Domínguez
5	diumenge	Domínguez
6	dilluns	Ocata
7	dimarts	Riera

Horaris de les farmàcies del Masnou

	telèfon	de dilluns a divendres	dissabte
AYMAR - Almería 14	93 555 03 81	de 9 a 21 h	de 9 a 14 h
DOMÍNGUEZ - Enamorats 2	93 540 98 52	de 8 a 20.30 h	de 9 a 13.30 h
FÀBREGAS - Navarra 68	93 555 19 79	de 9 a 13 i 16.30 a 20 h	de 9.30 a 13 h
OCATA - JF Kennedy 5	93 555 33 08	de 9 a 20.30 h	de 9 a 20.30 h
RIERA - Josep Llimona 22	93 555 08 55	de 9 a 20.30 h	de 9 a 20.30 h
VÍAMAR - Prat de la Riva 23	93 555 04 03	de 9 a 20.30 h	de 9 a 14 h

El Masnou

ELS BRESSOLS DE SANT FELIU

Pep Parés

L'altre dia un amic i jo vam participar en el concert de Nadal de Sant Feliu de Codines, el meu lloc de naixença. En lloc d'oferir una Nadala se'm va ocórrer fer un recull poètic dels personatges més coneguts del poble que encara retinc a la memòria dels meus primers anys de vida. Tot plegat acompanyat amb un fons musical de guitarra i veu del meu company amb la melodia del Bona Nit de Brahms

En Xavier Villuendas i jo al concert de Nadal | foto TONI PARÉS |

Em vaig imaginar com serien de petits els protagonistes que volia descriure, en el seu bressol, envoltats d'objectes i trets que definirien la seva personalitat. Aquesta narració la vaig titular *Els Bressols de Sant Feliu*. Ara veureu perquè vaig triar la gent singular següent:

El Dr. Borrell

Tinc cinc anys, ma mare obre la porta de casa el Dr. Borrell. A la sala d'espera hi ha cadires amb relleus d'escultures d'un rei i un quadre enorme del metge sobre un cavall blanc. Tot plegat imposa. A la consulta una pantalla de raig X màgica que gairebé permet veure tots els ossos del cos. Poca protecció de plom i les mans rebregades del Dr. Borrell que ja denoten el càstig que li dispensa d'aquest enginy. Té la veu rugosa i uns dits groguencs de nicotina que van i venen de la cigarreta que fumeja al cendrer. Obro la boca i em mira el coll amb aquell tros de fusta que sempre em porta al límit del vòmit. Fa una intensa calada al tabac i em diu que estic bé amb una bafarada de veu i nicotina que m'arriba a la gola. Estossegó. Gràcies, doctor!

Mossèn Turigas

Tinc sis anys i tot el poble està alterat perquè arriba el missioner Mossèn Jaume Turigas de l'Àfrica. Ens han fet recollir barballó per fer-ne atxes, encendre-les i anar-lo a rebre a l'entrada del poble. Es prepara una gran acollida. Amb el mossèn també arriben unes noies i nois negres del Camerun que aprendran a teixir mentre estiguin al poble. L'anem a rebre en processó el capellà, les autoritats, el director de la *Caixadorus* (La Caixa); els devots, els

amics de la infància del mossèn i tots els nens del poble mentre entonem cançons i pregàries. Ens adonem que mossèn Turigas és un home normal, sense aureola de sant, proper, que ens parla amb naturalitat. Culminen la festa de benvinguda un seguit de discursos i benediccions grandiloqüents. Avui s'ha recollit molt paper de plata per a les missions.

El Quim Guenyo

Tinc set anys i amb els amics ens fa por passar per davant de la casa del Quim Guenyo que viu sol. Sempre ajuda a portar les maletes dels viatgers que arriben a la parada d'autobús del Sagalés. No té ofici ni benefici però sí un caliquenyo etern a la boca. Casa seva és fosca i, si t'hi acostes, fa sentor. Però si ens despistem, surt de la foscor per cridar-nos com un boig mentre fugim espantats cames ajudeu-me! Després ens en riem quan tot ja ha passat. Que valents que som!

El Sidro Tacó

Tinc vuit anys. He fet la primera comunió. Quan els nens sortim de missa ens expliquem històries de morts i cementeris entre riures i mitges pors. Sabem que l'agutzil Sidro Tacó ha espantat a molta gent perquè no té por als morts.

Ma mare

Tinc nou anys. A Sant Feliu hi ha moltes fàbriques de teixits. A les sis del matí sona la sirena a tot el poble per l'entrada del primer torn. Ma mare treballa de teixidora a can Comes. Ho fa durant quaranta anys. Conviu vuit hores al dia amb un soroll constant i eixordador. Les rodes de fusta giren les

corretges de pell llarguíssimes que des dels motors donen vida als telers i fan de rerefons del brogit, com un contrabaix maldestre. Així funcionen els telers, amb les llançadores que creuen disparades la roba d'un costat a l'altre per tramar-la.

Mossèn Turigas

Tinc deu anys. Mossèn Turigas torna de l'Àfrica. Ha deixat el sacerdoci i s'ha casat amb una dona camerunesa. Porta un grupet de joves perquè aprenguin a teixir. Ningú el va a rebre. Ningú en parla en veu alta. Tot són murmuris i desaprovacions. Un d'aquests nois ve a dormir a casa, al llit del meu germà que està fent la mili. Un noi negre a casa! N'és tota una aventura. Els quatre bons amics del mossèn li fan costat, entre els quals el meu pare.

El meu pare

Tinc onze anys. Molts dies de vacances ajudo el pare de sol a sol. Un pare pagès i horticultor de tota la vida, dels que ho porten a la sang. M'ensenya cançons que jo mai hagués après a l'escola nacional.

L'espai d'aquest article no dona per més i redueixo els personatges que us he esmentat. La narració poètica sobre aquestes persones diu així (imagineu-vos-ho amb el Bona Nit de Brahms de rerefons):

Veig al llit el Dr. Borrell, amb un Renault 4 de llautó i un cavallet blanc de fusta,

passant les mans pels raig X com qui juga amb una espurna.

I un infant pietós i bo, Mossèn Turigas, amb cara de rodamon, fent la creu amb dues fustes i un mapa d'Àfrica al cor.

I el Quim Guenyo amb caliquenyo dintre del seu bressol. Encara no té veu ni casa ni ens crida als nens com un boig.

El Sidro Tacó mou la gorra de plat amb els seus dits i assenyala el cementiri i els nínxols que estan oberts. Era el nostre heroi, sense por als morts! De gala en les processons. Enterrador oficial i fer-de-tot municipal.

I la Rossita, ma mare, que es tapa les mans pel fred. Dorm dolçament, fes nones, que falten molts anys perquè et cridi la sirena de can Comes.

Miro en Joan, el meu pare, amb manetes de pagès, que va resseguint les mantes talment com si les llaurés...

Que tingueu un molt bon 2023! ✨

Els nens de la meua generació. Jo estic rient a dalt de tot | foto anònima |

EL MASNOU ASSESSORS SL

Assessoria d'empreses i particulars des del 1984

Assessorament i gestió fiscal, comptable i laboral
Assessorament jurídic mercantil
Herències, donacions

Torrent Vallmora, 16 local - 08320 El Masnou
935 400 673 • tonitrillo@elmasnouassessors.cat

JOSEP CRUANYES I TOR

El Masnou 1952

Perduts en la incertesa que viu el País en la deriva del Regim del 78 agreujada a partir de la manifestació de Juliol del 2010, GENT AMB GENT hem proposat aquesta trobada amb Josep Cruanyes i Tor, advocat i historiador nascut al Masnou

Amb l'afany de conèixer el seu criteri davant la desafecció generalitzada de la majoria dels catalans que, havent assolit amb el nostre vot una majoria absoluta en el Parlament de Catalunya, ens sentim enganyats per haver confiat en un Govern que per incompliment barroer de les promeses electorals ha malbaratat miserablement la majoria parlamentària que havia rebut de les urnes.

Com va ser que vas néixer al Masnou?

El pare era de Girona, però donat que l'avi era advocat de la Generalitat i era sots-secretari d'Ordre públic, al 1939 va haver d'exiliar-se a França. Fou en tornar al cap de dos anys que tota la família va venir a viure a Barcelona per a mantenir l'anonimat i evitar les represàlies que es donaven en el període de postguerra. Aleshores, el pare va conèixer a la mare nascuda al barri de Gràcia i en cassar-se van decidir venir a viure al Masnou. Jo sóc el primer fill de cinc germans, dos nois una noia i un noi, que malauradament va morir l'any passat, i finalment dues noies. La meva germana petita i jo ens portem deu anys.

Guardes bons records del Masnou?

Del col·legi de les Escolàpies tinc fixat un record inesborrable de la madre Rita que va morir sent la meva primera mestra, d'ella m'ha quedat la imatge impactant del seu cos dins el seu taüt que enlloc d'exposar-lo pla van presentar-lo cerimoniosament inclinat.

El que va influir positivament en mi i a molta gent de la nostra generació fou l'escoltisme. Al Masnou

vaig formar part de l'Estol de l'Agrupament Mare de Déu de la Ruta, amb Joan Cassi com a cap d'agrupament i en venir a viure a Barcelona vaig apuntar-me als Escoltes del Casal de Montserrat, quan just feia poc temps que els falangistes havien incendiat la seu i destruït tot l'arxiu de Mossèn Batlle. Penso que formar part de l'organització Escolta va ser un bon suport en la nostra formació i un reforç del sentit de pertinença al país.

Més endavant, els pares es van adonar que el tipus d'ensenyament que volien per a nosaltres, a part de la mestra Porcallas que donava classes particulars en català a casa seva, caldria buscar escola a Mataró, Badalona o Barcelona. D'aquí bé que a la mare, que sempre havia estat activista i recolzant-se amb el pare, en un moment donat, pensant amb nosaltres va promoure la idea de fundar una cooperativa i crear una escola fonamentada en el sistema educatiu de la República. Dit i fet, entusiasmant altres pares de l'entorn social que s'hi van afegir, el pare es va ocupar del tema jurídic ajustant-se el que permetia la llei i la mare es va implicar en gestionar la cuina i el menjador del col·legi. Els meus germans hi

van anar, però jo ja anava amb tren a l'Escola Laietana de Barcelona, període que els trens de rodalies funcionaven acomplint els horaris amb prou regularitat. Així, al cap d'uns anys van crear una escola catalana cooperativa, l'Escola Nabí a Barcelona, on hi va anar la meva germana petita. El pare hi feia d'assessor i la mare treballava organitzant els dinars. Encara conservem els

Escola de les Monges escolàpies el 1960

menús que la mare va incorporar pensats dietèticament pels àpats de la canalla.

Al cap dels anys, que domina en tu? L'advocat o l'historiador?

Soc una barreja de tot, primer vaig fer Història, una formació de gran valor intel·lectual que en l'exercici de la advocacia ha completat el marc del meu desenvolupament professional i m'ha donat solidesa en el meu compromís com activista. Quan vaig llicenciar-me en Història durant un temps vaig tenir feina de documentalista seleccionant fotografies per la il·lustració de llibres i vaig entrar en contacte en el món editorial. Com advocat m'he mogut en el camp del dret civil, però també molt centrat en el patrimoni cultural, en la defensa de la propietat intel·lectual i els drets d'autor.

La primera obra que vaig fer era una narració sobre la República a Catalunya titulada Documents, molt gràfica farcida d'imatges de grans fotògrafs de l'època i d'un alt valor històric.

Com era la salut del català a l'escola?

El català escrit vaig aprendre'l a casa i a l'escola Laietana, igual que a les Escolàpies era l'idioma del pati, però les classes i els llibres de text eren tots en castellà, el meu català és après en la pràctica, però mai he fet cap curs reglat. De més gran vaig fer unes classes de reforç a Franciscalia, una entitat dels Caputxins de Pompeia a la Diagonal.

Paradoxalment, tota la meua vida professional ha estat en regim d'autònom, tot i que durant uns anys, quan es va crear el departament d'ensenyament de la Generalitat em van confiar la coordinació dels Cursos de Reciclatge de Català per Mestres d'Escola, on hi vam incloure seminaris de cultura, un d'ells tractava del coneixement de Catalunya i també de Geografia i Història.

Tenint en compte la politització de la justícia, és pot perdre un plet pel fet defensar-lo en català?

Jo aviat ja deixaré d'anar a tribunals, ja són molt anys, però me'n vaig molt decebut pel mal funcionament de la justícia. Els jutges a Barcelona són molt distants, és molt poc freqüent entrar al seu despatx. En un plet el coneixes per primera vegada en el judici i sovint ja no tornes a veure'l mai més. De tota manera els advocats hem de fer la nostra feina, no ser amics dels jutges. Dit això, puc afirmar que des del primer dia d'exercir, tots els plets que he tingut els he defensat en català i no he sofert cap problema notable. Reconeix que de jutges ni ha de tota mena, però el sentit comú em fa pensar, que per molt que incomodi el català, cap jutge vulgui perjudicar el seu prestigi professional prevaricant. Actualment crec que hi ha més dones

que homes fent de jutges i això, si segueix així, a la llarga afavorirà la justícia tremendament masclista, però avui per avui el percentatge de dones en llocs executius de la judicatura és insignificant.

Quina incompatibilitat veus entre l'activisme cívic i partidisme polític?

Com he dit abans, l'escoltisme va influir molt en la meua formació social i també em va condicionar l'adoctrinament religiós que regia en moltes de les activitats, sempre vaig estar en agrupaments de la DDE la Delegació Diocesana d'Escoltisme que era la branca religiosa. Hi havia una part d'escoltes més laics on jo també vaig trobar-m'hi bé... per cert deixeu-me fer un incís que em ve a la memòria i voldria citar: En un estudi històric que estic fent, cercant documentació al Govern Civil de Barcelona, recentment em vaig trobar una carpeta d'informes de grups escoltes i n'hi havia un referit a l'Agrupament del Masnou on hi deia, que els seus dos caps era un matrimoni que de petits havien militat a la Falange, fet pel qual la pròpia organització els titllava de traïdors. Mireu que érem un moviment escolta petit que no podia influir massa més enllà, però hi devien tenir algun infiltrat que feia mèrits en favor del regim, i els tenien empaperats i ben fixats. Era un temps en que darrera l'actual Ajuntament, on hi havia hagut Correus, a la Delegació de la Falange hi regien les tres banderes del Regim, l'espanyola, la de la Falange i la dels Requetès.

Venint d'on venia, en la Facultat d'Història vaig ser militant de base amb el PSUC, la qual cosa provocà el sarcasme del meu pare preguntant-me: Què noi! Així que t'has passat dels escoltes als bolxevics? Enmig d'aquesta maduració ideològica, en la qual vaig arribar a ser President de la PDD,

Onze de setembre de 2018 al Fossar de les Moreres

Plataforma pel Dret a Decidir, vaig fer-me militant de base a ERC quan la presidia Carod-Rovira, on vaig ser testimoni de les intrigues internes del partit que en una mena de cop d'estat van defenestrar-lo fent-li el lliet. En aquesta etapa, coincidint amb la fundació de l'ANC, Assemblea Nacional Catalana, vaig adonar-me de les contradiccions morals de la política de partits, on la seva estructura militar subjecte a la disciplina de vot al líder xocava frontalment amb la meua concepció de la democràcia. Vistos els resultats d'on som ara, és evident que la política catalana, al igual que l'espanyola, quan haurien de ser la solució als problemes, sempre acaben sent el problema.

Com és que notables membres d'ÒMNium i l'ANC, han estat cooptats per la política de partit?

Jo en aquella etapa m'estava allunyant dels plantejaments d'ERC, però de tant en tant algú s'atrevia acusar-me de ser un infiltrat. Sí bé, al mateix temps, d'altres també abraçats deien que jo era la veu de l'àrea post convergent. Analitzant-ho estoicament, vaig pensar: -dec fer-ho bé! -.

D'una part ens havíem esforçat molt en redactar uns estatuts que impossibilitessin la temptació de convertir l'ANC en un partit polític. Però al marge del meu desecís amb la política, molts dels membres del Secretariat eren fermes militats o simpatitzants de les diferents formacions independentistes. No és d'estranyar doncs, que oberta aquesta passarel·la, igual que les portes giratòries, per convicció i ambició professional provoqués el salt a la política remunerada de partit. De tota manera hi ha moltes persones que al marge de la seva militància a l'ANC actuen de manera independent al servei de l'organització.

Tu et vas quedar i vas ser votat com vicepresident de l'ANC, tota una experiència, oi?

Més que experiència, per a mi va ser una inesperada sorpresa. Fou quan Elisenda va tenir la majoria de vots i va ser elegida Presidenta de l'ANC. Aleshores seguint els estatuts es va convocar l'elecció de la Vicepresidència i jo no m'hi vaig presentar. Però arribats a l'escrutini es va produir un empat tècnic, i donat que calia una majoria qualificada, em van proposar a mi com persona de consens i en la votació vaig obtenir els vots necessaris. Ha estat una etapa molt gratificant i intensa.

Com creus que haurien d'anar les coses davant l'actual atzucac nacional?

L'Assemblea és una entitat molt complexa, si diem que la CUP és enrevessada i també la relació entre partits i a més hi sumem els moviments refractaris de la política, això fa molt complicat aconseguir la unitat que complaquin tan ampla transversalitat.

En agafar el càrrec de Vicepresident, any 2017 les relacions entre ÒMNium i ANC no eren bones tot i que sempre ens hem entès. Els interessos de Jordi Sánchez i Jordi Cuixart no eren massa coincidents. Aquí ens caldria rectificar i adoptar una visió més sensata i unitària.

Confiar el futur del país al partidisme polític ha estat un error i jo penso que el que realment ha funcionat ha estat la mobilització ciutadana que els fa por als partits també. Ens han volgut imposar una situació de deixar-nos parlar cada quatre anys i quedar supeditats a uns governs que incomplint el que han promès legislen i governen prioritant la permanència partidista en el poder aprofitant-se'n individualment de tot el que poden.

Quan es va fer l'Estatut del 1932, en la proposta que es va votar al Parlament estava previst que el govern pogués ser destituït convocant un referèndum. Text que finalment no va regir per la guerra, però que ja diagnosticava la situació actual que fins avui ha frustrat les aspiracions de la majoria dels catalans que davant de tant engany i la hipocresia dels partits, clamen: -Es que hem votat a aquesta gent i en lloc de cenyir-se a les promeses electorals ho han desvirtuat tot causant una gran frustració i una creixent desmobilització-. Davant d'això només ens queden les urnes i el retorn a les mobilitzacions multitudinàries des de l'acció de les entitats cíviques.

La desmobilització s'ha produït perquè l'Estat atemorit s'ha blindat amb la repressió i s'ha beneficiat també de la feblesa partidista que ha estavellat la unitat i transversalitat majoritària aconseguida per la ciutadania que ens costarà de refer.

La solució està en el referèndum i en la lluita per un país lliure i aferrissadament democràtic. Sempre he pensat que el nostre país té molta gent valuosa per a tots els àmbits d'actuació i tinc la convicció que amb aquesta base ens en sortirem. Aquesta és la nostra fortalesa! Fa pocs dies, en un article de l'Eudald Carbonell ho resumia molt bé: Això tirarà endavant perquè no hi ha líders i hem de fer tot el possible perquè no n'hi hagi de líders. Així guanyarem. ✱

20 de novembre de 2022 com a membre de la Comissió de la Dignitat reivindicant la comissaria de via Laietana com a Centre de memòria de la tortura i la repressió política

EL CANT DE LA SIBIL·LA, ARA TAMBÉ, UNA TRADICIÓ MASNOVINA

Fem poble

Rosalía Ramon i Ferrándiz
Presidenta de l'associació Capitanes del Masnou

Al jorn del judici se pagarà vostre servici

El vespre del passat 17 de desembre, després de la pausa per la pandèmia, aquesta frase tornava a sonar a la parròquia de Sant Pere del Masnou en la representació del drama litúrgic el Cant de la Sibil·la. La soprano Anna Guasch, espasa en mà davant de l'altar, interpretava el Cant acompanyada pel Cor Scandicus i per l'orgue de l'església.

La primera representació del Cant de la Sibil·la al Masnou va tenir lloc l'any 2015, organitzada conjuntament per les Capitanes del Masnou i l'Associació Unesco del Masnou. La posada en escena va anar a càrrec del director teatral i escenògraf Iago Pericot. La representació masnovina s'inicia pels carrers propers a l'església amb l'anomenat Seguici de la Sibil·la. Aquest acompanyament de la Sibil·la ha incorporat sovint la música d'instruments tradicionals, com la gralla o el timbal i, en la darrera, la percussió i la música antiga.

Al llarg d'aquests anys les Capitanes del Masnou hem comptat amb la col·laboració per a realització del Cant d'entitats del nostre municipi, com l'Associació Unesco, l'escola de teatre La Teatral i el Cor Scandicus. I en el Seguici, amb la colla de grallers i els Diables del Masnou.

Per raons històriques no podem parlar de recuperació del Cant al Masnou, però en les versions de 2015 ençà, la interpretació s'ha realitzat amb l'austeritat característica i el rigor musical i vocal de les seves intèrprets. Masnou no és un

El Cant de la Sibil·la amb veu d'Anna Guasch i el Cor Scandicus

cas aïllat, el Cant de la Sibil·la s'ha revaloritzat arreu dels Països Catalans en diferents escenaris i programacions. En el nostre món antic, el Mediterrani, la Sibil·la era una veu orientativa per a uns homes amb por davant d'una natura desconeguda i incerta. Amb el cristianisme es transforma en avís per a que les ànimes cerquessin la redempció abans de l'arribada del judici.

Cada civilització ha imaginat el seu final, la Sibil·la ens parla d'això. I no és un pensament balder en el moment que vivim, amb el clima descontrolat, guerres impensables fa uns anys a les portes de casa... La fi dels temps? Però la Sibil·la també ens llança un missatge personal, individual: el jorn del judici, quin haurà estat el nostre servici? Un interrogant que va més enllà de la fe, una pregunta que gairebé qüestiona el sentit de la vida i el motiu de la pròpia existència.

Així ho entenem les Capitanes, i per això reivindicuem la figura de la Sibil·la i la vigència del seu Cant. ✱

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

La seva immobiliària del Maresme

93 555 69 03 • www.meslloc.com

Joan Muray

MANUEL S. RUSIÑOL I PAGÈS

Vegem primer la seva fitxa:

- Havia nascut al Masnou un 18 de novembre de 1876, i va morir a Buenos Aires, República Argentina (no se'n sap la data).
- Era fill d'Hermenegild Rusiñol i Pi i d'Agnès Pagès i Alsina.
- El 20 de juny de 1904 es va casar amb Joaquina Boadella i Vidal, que havia nascut al Masnou un 24 de març de 1878, i que també va morir a Buenos Aires (no se'n sap la data).

El 1948 encara ens consta que vivien, ja que, al Registre Civil del Masnou, hi consta un document que feren per regularitzar unes dades errònies.

El títol de “cònsol del Masnou a Buenos Aires”, el va fer públic un càrrec de l'Ajuntament del Masnou, Damià Sampera i Pagès (el Masnou 1899-1957), en una entrevista que va concedir a un diari¹, on va comentar els masnovins que residien fora del Masnou, i entre ells destacava Manuel S. Rusiñol, que allà a Buenos Aires li donaven aquest “títol” per la labor que feia vers els masnovins que hi residien, i especialment els nous arribats, que acudien a ell per situar-se en aquell per a ells desconegut món. Professava pel Masnou un gran amor.

Un altre enamorat del Masnou, tot i que no hi va néixer ni morir, però que hi visqué durant la dècada dels anys trenta del passat segle, Carles Marsal i Juvé (Buenos Aires 1917-1997), que als darrers anys de la seva vida va col·laborar al nostre butlletí, ens va deixar un relat de com va conèixer Manuel S. Rusiñol i la seva esposa.

En Marsal era fill de pares catalans emigrants a l'Argentina, on ell va néixer. A la seva mare sempre li havia fet il·lusió que hagués fet la comunió al Monestir de Montserrat², i el 1929 emprehueren el viatge cap a la pàtria.

En aquest viatge, tal com ell en va deixar constància, varen conèixer el matrimoni Rusiñol-Boadella, que hi venien per fer una visita als familiars. D'aquesta vinguda per la comunió, visitaren el Masnou i s'hi quedaren uns quants anys.

Descriuré aquella trobada i consegüent amistat, amb les paraules que Carles Marsal va deixar escrites:

“...al viatge, venint, els meus pares feren amistat amb un altre matrimoni català, que venien a veure els familiars. Eren els senyors Rusiñol, oncles de Josepa Auladell i Rusiñol, “la Pepeta de la carn”, en Manuel (un bon pintor, veieu-ne Les Caramelles) i la Quimeta. Ell era un home molt intel·ligent que tenia un important càrrec a la firma paperera Kraft, SA. L'amistat amb el matrimoni va seguir...”

D'aquesta referència al càrrec que en Rusiñol tenia, també em consta que l'any 1945 ocupava el càrrec de director del Anuario Bayley-Balliere, una mena de petita enciclopèdia de la vida pràctica, que fou fundat el 1848.

A l'Arxiu del Masnou hi ha una aquarel·la feta per ell el 1940, a Buenos Aires, titulada *Les Caramelles*, en la qual podeu veure un cor de caramellaires davant de l'Ajuntament del Masnou.

També hi ha una nota, que deixo en l'idioma que fou escrita, que diu així:

“Manuel Rusiñol fue un acuarelista. En su hermosa residencia, frente a la Plaza del Congreso, de Buenos Aires, donde residió sus últimos años, exhibía una gran variedad de cuadros con motivos masnouenses. A la habilidad y maestría del artista acuarelista unía la facilidad de expresión poética de sus recuerdos y sentimientos, como lo prueban estas hermosas décimas dedicadas a Masnou”.

El músic i poeta masnoví, director del Cor de La Calàndria, Gerard Maristany i Maristany (el Masnou 1874-1970), conegut popularment com en “Grau Til·là”, va deixar un poema dedicat a en Rusiñol, que porta data de 10 de març, que diu així:

Vista del Masnou a finals del segle XIX

Al bon amic Manuel Rusiñol.

Muntanya de Sant Mateu

Bell Sant Mateu! Muntanya gegantina, plena de pins i roques tot voltant al fons de tos barrancs hi van brillant fontanes d'aigua pura i cristallina.

Vigia de la Costa Llevantina orientes els vaixells en tot instant, ta majestuosa forma emmirallant damunt les ones de la mar llatina.

S'albira una capella dalt ton pla, refugi de una imatge venerada per les generacions de l'encontrada que en el transcurs dels anys ha vist passar. I en plena quietud veient-la sola, li envia els seus perfums la farigola.

FONS CONSULTATS

- Registre Civil del Masnou • Arxiu Històric Municipal del Masnou • Museu Municipal de Nàutica del Masnou • Gent del Masnou. Butlletí 127, d'octubre de 1997, i núm. 152, de desembre de 1999.

També el mateix Rusiñol va fer un poema, dedicat al seu Masnou, que deia així: **Al Masnou**
Dedicat al seu amic Antoni Ribas Pagès

Si des de Montjuïc miren vers la costa de llevant en l'horitzó veureu un poble joliu, galant, que a la platja avança el peu. De segur que ho sabeu? - Oh sí, prou!
EL MASNOU

Allà ma vida d'infant alegroia i juganera, a l'escola quan més gran; i ja en plena primavera De l'amor fruí l'encant. Sabeu quin és a l'instant? -Oh sí, prou!
EL MASNOU

Com a record de mon passat. I encantat d'aïtal virtut, el mar el besa emprenat en senyal de gratitud premiant sa heroicitat. Quin és, l'heu endevinat? -Oh sí, prou!
EL MASNOU

Com veieu, vivia sempre amb l'enyorança del seu Masnou. ✱

Per què em vaig poder apartar? Tan sols Déu va separar-me, si de tu em vaig allunyar mai he pogut oblidar-me treballant per a tornar. On vull ma vida acabar? -Bé es veu prou!
EL MASNOU

En punt tan meravellós ses ulls, per volta primera, veieren el sol formós. Allà, ma mare riallera, va besar-me sens repòs. On és el lloc tan amorós? -D'on veu prou!
EL MASNOU

Poble meu, de flaire suau és mon més fervent anhel, veure de nou ton mar blau, si no en vida, des del cel; I així serà si a Déu plau. De qui mon cor és esclau? Bé es veu prou!
EL MASNOU

INVERSIONS CAN JORDANA

Administració de finques
Comunitats de propietaris
Gestió de lloguers
Compravenda de finques
Assessorament jurídic

c. Torrent Vallmora 16, local 5 - El Masnou - 935 407 106
www.invcanjordana.com • info@invcanjordana.com

FEMflocs
fusteria en general

Polígon Industrial BUUSA
Ptge. Oest, 6J
08329 TEIÀ (Barcelona)
630 462 904 • 937 566 168
femflocs@gmail.com www.femflocs.com

**fusteries exteriors
mobles a mida
portes i tarimes
restauració fusteries nobles
dissenys propis personalitzats...**

NOTES 1 Diari Solidaridad Obrera, de 29 de juny de 1955. 2 Em refereixo, és clar, al de Catalunya, ja que n'hi ha un munt escampats arreu del món.

TALLER DE MÚSICA EN FAMÍLIA
Per a nens i nenes de 6 mesos a 3 anys

AULA DE MÚSICA CLAU DE SOL
Fios i Calcat, 7-9. El Masnou
637 736 203 – Marta Colomer martaclaudesol@gmail.com

30a Trobada de Nadons del Masnou

El diumenge 15 de gener es va fer la Trobada de Nadons masnovins nascuts el 2022. En aquest matí marcat pel bon temps, es van ajuntar fins a 42 nadons i les seves famílies, en una trobada plena de somriures, mirades de curiositat, xerroteigs i alguns plors. El reportatge fotogràfic s'enviarà a cada família per gentilesa de l'Ajuntament del Masnou. Us presentem les i els protagonistes: moltes felicitats i salut!

Daniela Gallego Arenas	01/01/2022
Aiur Urzanqui Lecumberri	10/01/2022
Amélie Arazí Esteban	21/01/2022
Bruno Pedrosa Sillero	26/01/2022
Arnau Raventós Anglarill	28/01/2022
Ona Montes Pérez	09/03/2022
Àlex de Luis Oñate	11/03/2022
Joan Bertran Ballabeni	17/03/2022
Roc Torregrosa Molina	22/03/2022
Luna Eluney Harvey Garin	25/03/2022
Ariet Pujola Dominguez	09/04/2022
Paula Ramos Gómez	12/04/2022
Júlia Álvarez García	22/04/2022
Carla Sans Perez	23/04/2022

Gaia Ruiz Turull	24/04/2022
Nabi Dione Diatta	26/04/2022
Irai Diez Juanto	29/04/2022
Jan Signes Paris	19/05/2022
Èric Mata Davies	10/06/2022
Jan Marin Martinez	17/06/2022
Ivar Pagès Sánchez	21/06/2022
Lluc Arranz Cayetano	26/06/2022
Lluc Fogo Oyarbide	07/07/2022
Pol Lleó Ortega	15/07/2022
Gael Navarro Sempère	16/07/2022
Mia Massegur Clares	19/07/2022
Oriol Guixà Escalé	20/08/2022
Mauri Mateu Pichot	22/08/2022

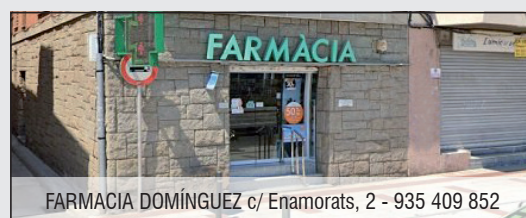

Organitza Estudi Santilena **foto** Xavi Cardona, Jan Puig i Laya **distribució** Ajuntament del Masnou **agraïments a** Quim Fabregas, Servei de Manteniment, Policia municipal de l'Ajuntament del Masnou i a l'Associació Gent del Masnou

Marc Parejo Arbós	28/08/2022
Joel Blanch Martínez	17/09/2022
Ivet Llana Rodó	22/09/2022
Aran Aymerich Balada	23/10/2022
Nil Torregrosa Benavente	05/11/2022
Alfredo Gabardini López	14/11/2022
Axel Gimenez Barriga	14/11/2022
Valentina Valencia Zanetto	16/11/2022
Luna Marco Navas	22/11/2022
Laia Hinojosa Puig	20/12/2022
Ariet Farrés Jené	20/12/2022
Blas Fontanella Méndez	30/12/2022
Carla Fontanella Méndez	30/12/2022
Laia Conesa Oller	08/01/2023

Farmacèutics del Masnou al servei dels vostres nadons

Jornada de PORTES OBERTES

25 de febrer a les 11h

EDUCACIÓ Infantil, Primària i Secundària Obligatoria

escola BERGANTÍ
acompanyant l'aprenentatge

Cal apuntar-se al web de l'Escola - www.escolaberganti.org
Fra Juníper Serra 46, El Masnou • secretaria@fundacioberganti.org • 935 554 950

30a trobada de
nadons del Masnou
nascuts el 2022

“REEMMARCAR” LES SITUACIONS NEGATIVES

El novembre de 2022, durant un entrenament de judo, em vaig trencar els lligaments anteriors creuats. Més enllà de la lesió i de tot el que va suposar el procés d'intervenció hospitalària i la recuperació, vaig haver de canviar totes les meves rutines: de ser una persona esportista que sortia a córrer cada matí, a estar estirat al sofà i movent-me amb les croses.

T'enfoques en la llum o en la foscor?

Però, i si et digués que vaig arribar a donar la volta a aquesta situació?

Hi ha una expressió curiosa en anglès que diu així: “shit happens”, que traduït seria “aquestes coses passen” (en una versió més formal). Això vol dir que, a la vida, ens trobarem en situacions o episodis desagradables, però l'important és com els encarem.

En realitat la vida no tracta del que ens passa, sinó sobre què fem amb el que ens succeeix...

I llavors va ser quan vaig haver d'aplicar-me a mi mateix les mateixes tècniques que comparteixo a la consulta amb pacients, clients i clientes.

Concretament, vaig utilitzar la tècnica del “reemmarcament” (“reframe”). Per explicar-la vull que t'imaginis una pintura o una fotografia. Pot ser de l'artista que més t'agradi. Ja la tens visualitzada?

Si t'hi fixes, en aquesta obra com en qualsevol, sempre hi ha parts que ens poden agradar més que d'altres; punts de foscor i punts de llum; colors freds i colors càlids... Tot depèn d'on posis la mirada. Això és el mateix que passa amb la tècnica de “tornar a emmarcar” les situacions. D'allò que t'ha succeït, què podries trobar de positiu, profitós o útil? Si la resposta és res, vol dir que encara

estàs en el procés d'acceptació. De tot sempre en podem treure una lliçó o una moralina com a mínim. Som éssers que necessitem buscar i trobar un punt de significat als esdeveniments.

En el meu cas, crec que durant aquests mesos he llegit més que mai (moltes lectures endarrerides); he vist moltes pel·lícules i sèries; he après a delegar més la meua feina, a teletreballar més... Però sobretot, he après a deixar-me cuidar (tasca que no sempre és fàcil).

No sé quina és la teua situació...
No sé si estàs passant per un mal moment...

El que sí que sé, és que si canvies l'enfoc ja tindràs una part guanyada.

I si, a més a més, ets capaç de donar un altre significat a allò que t'està passant, llavors encara hauràs guanyat molt més.

I si, finalment, t'atreveixes a actuar i a fer quelcom diferent, només en aquest cas, hauràs transformat per complet la teua experiència.

Molts ànims a aquelles persones que estan transitant per la foscor perquè, en algun moment, sempre arriba la llum. ✨

Dr. Oriol Lugo Real
www.owlpsicologia.com

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Títol «M'agrada escriure. M'agrada rabiosament» Cartes (1938-2002)

Autora Teresa Pàmies **Editorial** Institució de les Lletres Catalanes
Lloc i any d'edició Barcelona, 2021
Nombre de pàg. 116

CARTES SINCERES I HUMANES

Les commemoracions oficial sovint ens deparen sorpreses agradables, moltes vegades amb la recuperació de textos descatalogats o inèdits de la personalitat homenatjada. L'any 2019 vam commemorar el centenari del naixement de l'escriptora i activista política Teresa Pàmies (Balaguer, 1919- Granada, 2012) i al cap de dos anys (al Pla de

Palau, amb tranquil·litat i pau, ja diu la dita) hem pogut gaudir d'una interessantíssima selecció de cartes seves, majoritàriament inèdites, seleccionades per la curadora, la professora i assagista Montserrat Bacardí, i un dels fills de Teresa Pàmies, també escriptor, Sergi Pàmies, que prologa l'edició. El volum consta de trenta-dues cartes, d'entre el centenars que en devia escriure, com apunta M. Bacardí a la nota introductòria (p. 16), trameses des de llocs molt diversos (París, Barcelona, Chicago...) i adreçades, sobretot, a familiars (pare, germà i fills), però també a companys escriptors, a editors... Són majoritàriament en català, però també n'hi trobem cinc en castellà i una en francès. Les complementen sis fotografies, majoritàriament de l'arxiu familiar, cinc cobertes d'alguns dels seus llibres esmentats a les cartes, així com dos originals, un de manuscrit i l'altre de mecanografiat. Les cartes, que són un recurs habitual en la seva obra narrativa, com apunta M. Bacardí (p. 14), semblen escrites amb una clara voluntat literària i social i tot, com podríem deduir d'unes paraules adreçades al seu fill Sergi, que era fora fent el servei militar: “continua escrivint les teves cartetes, que algun dia potser tindran una significació o un valor testimonial que ultrapassi la crònica familiar,

i perdona la petulància.” (p. 98) No cal dir que les del recull la ultrapassen sobradament, fins i tot les familiars, ja que hi ha una gran presència de l'exili i de les seves conseqüències, una sèrie de reflexions sobre política i ètica d'allò més interessants i vàlides encara avui dia... I és així, gosaria dir, perquè Teresa Pàmies s'hi mostra d'allò més humana i sincera, tant en temes familiars com editorials o culturals. A més a més són una mostra de la seva vasta cultura i del bagatge lector que l'acompanya. Els seus comentaris, per exemple, del volum A hores petites, de Joan Vinyoli (p. 99-110), són d'una agudesia i profunditat pròpies d'un bon crític literari i contenen fragments d'una gran bellesa, que diries que són tan elaborats com ho poden ser els seus escrits pròpiament literaris: “El pas del temps, per a aquells que viuen realment la vida, produeix una malenconia rabiosa, una mena de rebel·lió de tots els sentits, que es neguen al declivi. El poeta ho fa sense amargor, però amb una força tel·lúrica. No espanta saber que et fas vell si ets capaç de viure intensament (...)” (p. 99).

Res, unes cartes que no us deixaran indiferents i que us faran venir ganes d'endinsar-vos en la vida i en l'obra d'una dona encara massa poc coneguda i valorada entre nosaltres. ✨

Espai poètic

Jordi González Castelló, artista visual resident al Masnou.
Sovinteja l'assaig i la poesia

Mare algoritme

Avui és el meu Lucky Day
crèdit ampliat a un clic
el desig amb entrega Prime
afinitat del 100%
caram! no m'ho esperava!
encara no he obert la boca i oh!
em coneixes com si m'haguessis parit!
ets el xumet de la consciència
sempre penses en mi, en tot moment
anticipadament i sense que t'ho demani
això sí que és amor! amor de mare!
em tries amitats i amants amb consciència de classe
tu sí que saps el què em convé!

em suggereix notícies i oci
tu sí que saps el què em convé de debò!
des d'allà dalt, com un àngel custodi
la vida és bella amb tu, mare algoritme
ets els meus ulls, el meu cor, el meu penis
ets el meu criteri i el meu coach
no em calen prescriptors ni agents
tenint-te a tu no em cal res més
puc dormir tranquil, sense diazepam ni petis
perquè em cuides també a les fosques
des de la negror del meu inconscient
el mateix que tu has modelat.

@ecosatori

Se suposa que tothom s'ha fixat en què les peces de roba que porten botons i traus tenen característiques diferents segons estiguin destinades a homes o a dones.

Quan estan posades, les d'home tenen els botons a la banda dreta i els traus a la banda esquerra, mentre que les peces femenines ho tenen al revés: botons a l'esquerra i traus a la dreta.

És clar que en la roba tipus unisex, la cosa ja no és tan clara. Però si ens fixem en la roba d'estil tradicional, la disposició és la que referim. Però, per què?

Com és d'esperar, ningú sap qui inventà els botons, però se sap per troballes arqueològiques que ja en tenien els habitants de la Vall de l'Índi, és a dir, l'actual Pakistan, l'Afganistan i l'Índia, fa uns 5.000 anys, fets de closques de mol·luscs amb un forat al mig. Pel que fa a egipcis, sumeris, grecs, romans... no els en calien per l'amplitud del vestuari que utilitzaven.

A Europa no es començaren a usar fins el segle XII, més com a element ornamental que amb finalitat pràctica.

No és aquest el lloc per explicar una detallada història d'aquest element de merceria però cal saber que, durant molts segles, fou emprat exclusivament pels homes, ja que les dones, tant de condició benestant com popular, cordaven els seus complicats vestits amb gafets i lligams.

Ja que la majoria de persones són destres, el vestuari es dissenyà de la manera més adequada a aquesta majoria: botons a la dreta per poder-los agafar bé i traus a l'esquerra per presentar-los oberts i facilitar l'operació.

A principis del segle XIX, els botons es començaren a col·locar també en la roba femenina de qualitat, només a l'abast de senyores de l'alta societat. Aquelles dones tenien gran nombre de serventes dedicades a elles, de manera que es feien vestir per minyones i donzelles. Quan aquestes havien de cordar la roba els resultava força difícil fer-ho de cara a la mestressa, ja que calia subjectar el botó amb la mà esquerra i el trauc amb la dreta. Per facilitar la feina, algun modista ideà el canvi de cantó dels dos elements i la novetat aviat es popularitzà. I fins ara.

Quan el 1805, el danès Bertel Sanders inventà el botó a pressió, és a dir, el fermall (en castellà 'cierre') i amb l'aparició de la cremallera tal com la coneixem ara de la mà del suec Gideon Sundbäck amb patent de 1914, semblava que el botó podria desaparèixer, però no, botons i traus continuen estant presents en una munió de roba... és clar que... ja veurem si el velcro acaba guanyant la batalla. ✱

Fem poble

MUTIS

Santi Duran

Aquest mes de gener, els camps de flors de la Núria Fusellas Gaspà, col·laboradora de la revista, han crescut a l'Espai Casinet, acompanyant rostres de gent del Masnou, en una sèrie de retrats que s'han pogut veure, uns a la llum i els altres a les fosques. Un treball original i ple de llum, una mica de primavera en aquests dies tan freds.

nuria_fusellas_gaspa
www.nuriafusellas.com

Joan Muray

ELS MICOS ONANISTES

Per dir/ho fi

Som al mateix safari fotogràfic que als darrers capítols, i aquest mes, el relat va sobre aquests primats que tanta gràcia ens fan en veure'ls als zoos i en pel·lícules, però que no són tan graciosos quan te'ls trobes a la selva, ja que són força perillosos.

De totes maneres, aquests sí que ens feren riure, ja que els veiem des de dins del jeep, i no ens podien arribar a dins. A fora sí que algun cop s'havien enfilat a sobre. La llàstima és que no hi hagué temps de fotografiar-los.

La cosa anà així. Fèiem ruta per la selva i la sabana per un de tants camins que trobes, quan, de sobte, en un revolt, que tenia a mà dreta un marge d'entre un i dos metres d'alçada, veiem una manada de micos dalt del marge. Eren molts, potser més d'una vintena, l'un al costat de l'altre, com si esperessin que passés algun espectacle (més o menys com quan en una carretera s'espera alguna cursa).

De sobte, el grup que anàvem, cridàrem alhora per l'espectacle, però ja no hi havia temps, ja que en sentir el soroll del cotxe, alguns descompongueren la fila. Nosaltres miràrem enrere i avisàrem el xofer per si podia parar per fotografiar-los, però ja era tard.

Fou aleshores quan, ja que algun dels micos seguia amb la tasca que feien en arribar nosaltres, ens adonàrem del treball que tenien, ja que estaven

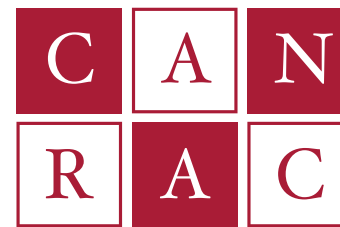

foto PIXABAY |

tots asseguts, i amb una mà, normalment la dreta, sobre el penis s'estaven masturbant.

O sigui, que tal com he dit al títol, de manera fina, practicaven el que la religió considera un pecat, l'anomenat onanisme, però què c... en sabien ells, d'aquestes galindaines, ells tenien una necessitat, o un vici, i el practicaven.

Us puc ben assegurar que era tot un espectacle, veure aquella manada de simis tan ocupats en donar-se plaer. La llàstima fou que en ser un revolt sense gaire visibilitat, no ho poguérem preveure i afuixar la marxa per poder-ne fer fotos. Creieu-me, hauria estat una imatge d'aquelles que veiem en reportatges, i que a voltes ens semblen que ha estat un muntatge. ✱

16 DE FEBRER DIJOUS GRAS

Per esmorzar - entrepà de botifarra d'ou

Per dinar - un bon plat de mongetes amb cansalada

Per sopar - escudella calentona amb bull negre

I de ressopó... pica un llardó

Mestres Villà 101, el Masnou • 935 551 664 • www.canrac.com

☎ 676 584 039

📷 @can_rac

📘 canrac

SER DE CASTA O DE RAMAT

Joan Camps Ortiz

Tres aclariments previs: 1. Quan el mes passat escrivia: -tinc l'esperança que Felip VI, aprofitant el missatge de Nadal, rectifiqui dient-nos: ... m'he equivocat, no tornarà a ocórrer, era un sarcasme. 2. Ser de casta vol dir ser persona que, a base de privilegis hereditaris, té un esperit d'exclusió respecte a altres classes socials. I 3. Ser de ramat és agrupar-se com bestiar de pastura susceptible d'acabar en un escorxador.

Tres criteris amb els quals m'he llegit el brindis al sol que Felip VI ens ha servit per la ingesta de Nadal. Un tiberi per a celebrar el naixement d'un nen desemparat igual que la multitud dels milers de criatures que han estat desnonades per una judicatura polititzada i que, dels Reis, tampoc han rebut res per posar a l'olla. Ni carbó, ni or, ni encens, ni mirra!

Una xerrameca de 1461 paraules que, portades a l'era i ventejada la palla, la meitat són carrinclonades: M'alegra molt... els meus millors desitjos... de l'any que ara acaba. Hem viscut el patiment del poble ucraïnès... amb una profunda tristesa... enviem, el nostre record i afecte. No podem ignorar... renunciar a que les coses puguin... millorar. Som un país que... ha sabut respondre... a totes les adversitats. A més de creure, en la nostra capacitat, necessitem... el compromís de tots amb la democràcia i amb Europa.

Aquesta és la meitat del contingut que no mereix cap comentari i en continuar, amb la confiança de poder trobar algun judici de valor reial, m'ha fet l'efecte de capbussar-me en un viver de perles:

Primera perla: Per això, la nostra seguretat també s'ha vist afectada. Espanya, a més de reforçar amb

els nostres aliats la capacitat de defensa col·lectiva... s'ha unit a la comunitat internacional per donar suport a Ucraïna; i per reafirmar... la independència dels Estats... basat en... buscar la pau.

Aquest sí que és un argument de pes amb el qual Felip VI s'ha afanyat a justificar l'augment percentual del pressupost bèl·lic quan tenim els serveis socials a mínims i ja sabem com l'OTAN ajuda quan hi ha guerres, sobretot quan són lluny dels Estat Units, que les fan durar tant com poden perquè no les guanyi mai ningú. I pel que fa a la despesa militar, fem memòria del submarí S-80 que per excés de pes no podia flotar i no cabia en la base naval de Cartagena. Un escàndol nacional que va costar més de 4.000 milions d'euros.

Segona perla: La pujada de preus... dels aliments, haver de fer front a despeses, com encendre la calefacció o la llum o omplir el dipòsit de gasolina, acaba sent una forta preocupació i implica importants sacrificis personals i familiars.

Un teatre en què Felip VI parla de sacrificis com si l'afectessin a ell, amb una ignorància supina en considerar que tots els espanyols tenen calefacció i cotxe quan, en realitat, una gran majoria no tenen llar on posar la calefacció ni cotxe on posar gasolina.

Tercera perla: Les democràcies al món estan exposades a molts riscos que no són nous... Espanya no és una excepció... Una societat dividida o enfrontada, no genera confiança... la divisió fa més fràgils les democràcies; la unió... les enforteix.

La Constitució... representa la unió assolida entre els espanyols, com a aposta de futur, de diversitat i de concòrdia, per a una jove democràcia... Tots hauríem de... reflexionar... les conseqüències... per a la nostra convivència i les nostres institucions.

Epíleg que seria impecable si ignoréssim el pedigree de Felip VI, fill legitimat per Joan Carles I. Res de bo podem esperar; de casta li ve al llebrer. *

COMUNICACIÓ

UNA NIT DE CONCERT PER A NO OBLIDAR

Joana Bofarull Cervera

Comunicar, és el que ens facilita una entesa plena entre els éssers vius. El regne animal es fa entendre mitjançant la comunicació verbal, escrita, gestual, i jo hi afegiria, musical, que englobaria les altres tres

El temps de pandèmia va interceptar el missatge directe; tanmateix, ens vam haver d'inventar noves fórmules a través dels mòbils i ordinadors que treien fum de tantes propostes: gastronòmiques, musicals, literàries, teatrals... Així, aquesta necessitat de comunicació va quedar mitjanament resolta. Sortosament, després dels interminables dies de confinament, la música tornava als escenaris i s'organitzaven a balquena concerts i festivals que duïen l'alegria a milers de seguidors.

Una nit xafogosa d'estiu, a Barcelona, ens vam deixar seduir per la proposta que ens feia el Teatre Grec, «Cosa de dois», un concert amb Salvador Sobral i Marco Mezquida, actuació esplèndida que ens va confirmar la importància de la comunicació, de la qual us en vull parlar.

A ritme de bossa nova, jazz, o amb l'exquisidesa d'un fado, Salvador Sobral, qui havia començat la seva trajectòria musical cantant pels carrers, format posteriorment al Taller de Músics, i guanyant el 2017 el Festival d'Eurovisió amb Amar pelos dois, aquella nit va saber connectar amb el públic

Se o teu coração não quiser ceder
não sentir paixão, não quisers sofrer
sem fazer planos do que virá depois
o meu coração pode amar pelos dois

foto JOANA BOFARULL |

que omplia el teatre de gom a gom; duia l'ànima a la veu. T'ho explicava, mastegava cada nota amb una afinació sublim i bon gust que et feia sentir. T'arribava a la pell. Marco Mezquida, qui l'acompanyava, un prodigi de pianista, feia anar les mans passejant-les pel teclat amb una finesa i mestratge que compassaven a la perfecció amb la veu de Sobral. Un duet impecable. Aquella nit al teatre Grec es va respirar una atmosfera repleta d'entusiasme. Tot va fluir amb un públic entregat i dos músics d'una calidesa i sensibilitat excepcional. Durant aquells noranta minuts, els déus de l'Olimp es van conjurar per fer volar la música. Una nit per aprendre de la comunicació.

La música, la que fem nosaltres, la que fan ells, ens trama el fil que uneix intèrpret i espectador. És per això, que avui, inspirada en aquella nit, em permeto recomanar-vos el concert que farà Salvador Sobral amb el seu conjunt, el pròxim mes de març al Palau de la Música. Estigueu atents perquè s'ho val. *

SUBMINISTRAMENTS
FERRETERIA
ELECTRODOMÈSTICS

S.E.F.

Vicenç Linares
Itàlia 18 - 935 559 562

el cullerot Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41
DE TOT PER A LA CUINA
www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

Can Ventura
des de 1964
Vedella • Xai • Porc
Pollastre • Embotits
Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

SERVIFRUIT
MES A PROP TEU
FES LA COMPRA ONLINE
I TE LA PORTEM A CASA
RÀPID I SENSE COST AFEGIT
MILLORANT PER TU
WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM
SERVEI A DOMICILI GRATUÏT A ALELLA, EL MASNOU I TEIÀ
C/. SANT MIQUEL, 41 - 08320 EL MASNOU - 93 333 05 70

**Construcció
i manteniment
de jardins**
**Jardineria
Eloy Borrallo**
649 700 551

TEMPUS COLLECTION
creada pel Rebot dels Sentits
TEMPUS
EL REBOT DELS SENTITS
El teu celler Gourmet al Masnou
DIUMENGES MÀTÍ OBERT
Passeig Romà Fabra, 25 - El Masnou
Tel. 93 178 22 97 - www.7devi.com

ESPINACS A LA CATALANA

La cuina de l'Antonia

El cullerot

Ingredients

- 2 kg d'espínacs • 100 gr de panses • 100 gr de pinyons
- 2 ó 3 grans d'all • 125 gr de pernil salat • sal i oli

Recepta

- 1 Es renten bé els espínacs, de sorra i demés.
- 2 Es posen en una cassola amb oli i sal i es deixen coure amb la mateixa aigua que van desprenent uns 5 minuts.
- 3 Un cop fetes, les escorrem i les piquem.
- 4 En una paella, amb un bon raig d'oli, hi fregim els alls, tallats en làmines i els trossets de pernil.
- 5 Hi afegim les panses, escaldades abans, els pinyons i els espínacs.
- 6 Ho deixem sofregir una estona.
- 7 Ja ho tenim a punt per servir ben calent!

Notes Ho podem servir amb una llesca de pa ben torrada.....Notes : Boníssim !!!!

MICROVINIFICACIÓ CHARDONNAY

El maridatge de l'Enric

El Rebot dels Sentits

Celler CellersBlanch
Denominació d'origen D.O. Tarragona
Criança Jove **Raim/cupatge** 100% chardonnay
Tipus de vi Blanc **Anyada** 2022
format 75cl **Graduació** 11,5% vol.
Tª de servei 8-10°C **Producció** 500 ampolles
Preu 8,50 €

Microvinificació Chardonnay és un vi monovarietal de vinyes de 15 anys de la finca les Rengles a Puigpelat, veremat de manera manual i de cultiu ecològic. Fermenta en dipòsit d'acer inoxidable a temperatura controlada i amb treball de les seves pròpies lles mitjançant la tècnica del Batonatge.

Microvinificació Chardonnay a la vista té un aspecte net i brillant amb reflexes grocs que indiquen la seva joventut. La llàgrima densa en copa fa intuir volum en boca. Té aroma que recorda fruites tropicals. A nivell de gust es percep un vi fresc i cremós que indica que es va veremar en el punt correcte de maduració. La Chardonnay aporta fruita i es un vi amable, ideal per acompanyar aquests plat d'espínacs amb panses i pinyons.

Corresponsal del Brasil

O REI PELÉ

Joan Maresma i Duran

Três corações, 23-10-1940 -
São Paulo, 29-12-2022

El que diuen que ha estat el millor jugador de la història del futbol ha passat – com tot i com molts famosos en aquesta època de pusil·lànimnes – per diferents revaluacions des que, al Mundial de Suècia de 1958, es va convertir en heroi d'un país de pocs orgulls. Suposo que cada generació té el dret de proposar noves qüestions als mites del passat, d'acord amb les noves sensibilitats de la gramàtica humana.

Recordo que després del 7 a 1 de la Copa del 2014 un irritat Brasil va començar a discutir la relació de Pelé amb la temàtica política-racial. “Pelé va patir el racisme durant la seva carrera però va ignorar la lluita antirracista” decretava algun article en el diari O Globo.

Aquests dies o Rei ha passat una nova prova. Potser gràcies al fet que el simple triomf a nivell planetari d'un negre ja seria, per si mateix, un acte de rebel·lia capaç d'inspirar a negres i pobres d'Àfrica i dels Estats Units, per exemple. Penseu que fins no fa massa, el negre només triomfaven a l'esport – Jesse Owens al Berlí nazi de l'any 36 – o a la música – Miles Davis o Billie Holiday amb el jazz –.

O Rei també va comprovar l'any 1974 que, malgrat la seva carrera plena d'èxits, aquesta no li havia garantit la independència econòmica. Alguns negocis que no li van sortir bé el van obligar a jugar al New York Cosmos – després de tota una vida dedicada al Santos – de 1975 a 1977. Si fins i tot ell la va ballar magre, què dir d'aquells pobrissons, la majoria, òbviament, negres?

Si, amb la pilota als peus, Pelé va ser una inspiració, aquestes setmanes que han passat des de la seva mort he vist o he llegit que com a persona va tenir un munt de defectes: la dictadura militar de Brasil es va aprofitar d'ell al Mundial de

l'any 70 a Mèxic – les imatges són ja espectaculars; i les jugades que va fer també – i ell no la va criticar mai; en alguna entrevista diu que va tenir una vida molt fàcil als anys 60 i 70 – anys de plom a Brasil – i que les autoritats civils i militars el rebien amb els braços oberts; que no va reconèixer a algun fill; que no va pagar alguna pensió a alguna dona; que...

Qui no té defectes i qui no s'equivoca mai en aquesta vida? Què hagués fet jo a la seva pell després de guanyar per tercera vegada – és l'únic jugador que ho ha fet – una Copa del Món? Potser els fums m'haguessin pujat al cap. O no.

He vist un documental a Netflix – em sembla que no es fa bon cinema últimament; en aquesta plataforma hi ha molta palla – que es diu de “Pelé”. És de 2021. Com a jugador va ser increïble. I em quedo em aquest fet. No soc ningú per opinar sobre com va ser Pelé com a persona.

Quan va morir el passat dia 29 de desembre, un periodista va escriure el següent: “S'ha mort l'Edson Arantes do Nascimento. Pelé és immortal”. M'agrada aquesta frase, tot i que em fa l'efecte que tots anem cap a l'oblit més absolut.

Descansi en pau el Rei. ✱

PD. Envio aquestes ratlles el diumenge dia 8 de gener. El congrés de Brasília ha estat assaltat pels Bolsonaroïstes... Espero que al febrer – quan es publiqui aquest escrit – ja s'hagin calmat les aigües. Aquest fet és molt greu.

FEBRER, Л ю т и й

Rosa M. Isart - rmisart@hotmail.com

Del 2 al 5 de febrer de 2023, la **Sala Periferia Cimarronas** (c/ Cerdanyola, 26; prop de la Plaça de Sants, a 3 minuts a peu de la Biblioteca Vapor Vell) acull la proposta de dansa-teatre *Sabia Tierra* (<https://periferiacimarronas.es/sabiatierra>), per a la reflexió a través del moviment sobre l'impacte de la colonització i de les excuses de l'agressor per sotmetre els pobles: una religió, una alfabetització, una culturització, una evolució tecnològica... Amb Ada Saliou i Mayaymara Behoteguy Chávez.

Winnipeg, el **vaixell** (1939) dels més de 2500 exiliats republicans de la guerra civil espanyola cap a Xile, és objecte d'atenció escènica, aquest mes, dintre del BDC-Barcelona Districte Cultural: ho fa el grup **La Jarra Azul** (fundada el 1999) encapçalat dramàticament per Laura Martel: el divendres 10, a les 19 h, al Centre Cívic Urgell (c/ Comte d'Urgell, 145, Eixample; atenció: gratis > cal reservar a partir del 6 de febrer, tel. 93 453 64 80); i, posteriorment, el dissabte 11, a les 18 h, al Centre Cívic Can Clariana (c/ Felip II, 222; Sant Andreu; atenció: gratis > cal reservar, al tel. 93 763 72 99).

El 10 i 11 de febrer, el drama mariner *El café de la Marina* de Josep Maria de Sagarra (estrena: 1933, Barcelona, Teatre Romea), aterra en taquilla inversa al centre cívic La Sedeta, a càrrec de Dinàmics Teatre (Sicília, 321; Gràcia).

Fins al 19 de febrer la **Sala Flyhard** acull *La pell fina* de Yago Alonso i Carmen Marfà, per a un joc de conseqüències de les veritats i mentides, amb Biel Duran, Ricard Farré, Laura Pau i Laura Porta.

Fins al 21 de febrer *Els ocells* aristofànics satírics del (gran) **Joan Yago** (populisme i democràcia!) es representen al Teatre Poliorama, amb direcció d'Israel Solà, i interpretació de Xavi Francés, Aitor Galisteo-Rocher, Esther López i Marc Rius.

Teatre Capital

(La cartellera barcelonina)

Les tardes d'aquest mes, farem el café de sobretaula amb el **fulletó de teatre** (col·lecció UB, Universitat de Barcelona), amb l'obra teatre (digitalitzada) *Café i copa* d'en **Pitarra** (Frederic Solé, 1839-1895), a través de <https://mdc.csuc.cat/digital/collection/fulletsblUB/id/331/rec/1>.

I després ens posarem a buscar com poder llegir el TFM (Treball Final de Màster) de **Laia Gómez Facet** “El fullet de teatre català en l'obra de Frederic Soler”, que el 30 de setembre de l'any passat (2022) es va defensar a la Facultat d'Informació i Mitjans Audiovisuals (UB), de Melcior de Palau. Thanks, gràcies, Laia. Ja en som dues, de pirrades pel teatre 1900. ✱

CUIDEM LA
TEVA MASCOTA

Manila 12
935 559 704

Italia, 9B
677 230 583

El Masnou

625 667 602

info@cancelome.com

www.cancelome.com

16 de febrer, DIJOUS GRAS COQUES DE LLARDONS de les PASTISSERIES del Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ
GRANJA

Matalí

Prat de la Riba 4 - El Masnou
93 555 04 60

david
pastisser

MMACE02 (Millor Mestre Artesà Xocolater d'Espanya 02)
Medalla de bronze MMAPE03 (Millor Mestre Artesà Pastisser d'Espanya 03)
Mestre Pastisser
Finalista (Millor Pasta té d'Espanya 15)
Navarra 100 • 93 555 34 75 • El Masnou
pastisseria@davidpastisser.com
www.davidpastisser.com

Pere Grau, 59 - El Masnou
Commandes: 93 555 06 61
info@pastisseriamiquel.com

La Moreneta
PASTISSERIA • CONFITERIA

Itàlia 31 - El Masnou
935 553 564

Crònica de la presentació del llibre

Leonor V. Muray

BANYS DE SANT CRISTÒFOL

El dia 17/12/2022, a les 19 hores i a la seu de l'associació Gent del Masnou, va tenir lloc la presentació del nou llibre de Joan Muray, *Banys de Sant Cristòfol*

A l'acte van intervenir Enric Garcia Domingo, doctor en Història Contemporània i actual director del Museu Marítim de Barcelona, i Aleix Ripol-Millet, doctor en Psicologia, autors respectivament del pròleg i epíleg del llibre de Joan Muray.

Entre els tres ponents ens van fer passar una estona força agradable, i van fer agafar ganes a tots els assistents de començar la lectura del llibre.

El Dr. Garcia ens fa veure que quan es parla d'històries relatives al mar, tothom tendeix a portar la imaginació mar endins, però en aquest cas, els fets els trobem situats enfront del mar, des de la mateixa platja i pocs metres més enllà (per a aventures de vaixells, pirates i negrers haurem de llegir uns altres llibres de Joan Muray, com el de les aventures del masnoví Joan Maristany i Galceran "Tara", genocida de l'illa de Rapa Nui quan hi va arribar la segona meitat del segle XIX). El mar és com un moble ple de calaixets i a cada

calaixet hi ha una història, ens diu el Dr. Garcia, amb tota la raó. Tampoc ens trobem en una platja de pescadors, ni en unes drassanes, comença una època en què es dona a la platja i a l'aigua de mar un ús lúdic i d'oci, no sols de negoci.

El Dr. Ripol-Millet ens fa, durant el seu torn, unes pinzellades de com van ser els primers usuaris dels banys i com anava tot. Ell i la seva família van ser dels primers turistes, estiuejants que anaren al Masnou, passava tot l'hivern somiant amb l'estiu, que passaven a la seva finca de Can Genové.

Els banys van tenir visitants il·lustres, com el mateix, aleshores, príncep hereu de Dinamarca, el futur rei Frederic IX, pare de l'actual reina Margarida II. També en van ser clients personatges de la música i el cinema, com el gran Antonio Machín, Edmund Purdom (protagonista de la pel·lícula Sinuhé l'egipci) i Lynda Christian.

El cas és que un antic magatzem de taronges del Masnou, l'any 1881 va passar primer a convertir-se en quelcom semblant als actuals centres termals, on es podia prendre un bany terapèutic d'aigua de mar, i anys més tard, els Banys de Sant Cristòfol van començar el seu recorregut, a començaments dels anys 20 del segle XX, i van finalitzar la seva activitat el 1961, quan ja no tenien gaire sentit perquè els banyistes ja començaven a anar a la platja amb tots els estris i el banyador posat.

Moltes gràcies a tots i en especial al meu estimat cosí i autor del llibre, per haver-me donat l'oportunitat d'escriure aquestes ratlles, que espero que us animin a fer-vos amb un exemplar. *

API

Col·legi d'Administradors de Finques de Barcelona-Lleida

Finques Puig S.L.

COMPRAVENDA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdaguer 14 | 93 555 10 60 • 93 555 17 61 • fax 93 555 28 90
08320 El Masnou | www.fiquespuig.net • info@finquespuig.net

CONVOCATÒRIA DE LES ASSEMBLEES DE SOCIS ORDINÀRIA I EXTRAORDINÀRIA 2023

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, a través de la present es convoquen les **Assemblees Generals Ordinària i Extraordinària** per al **diumenge 16 d'abril del 2023**, a les 12 del migdia, al local social de l'entitat, carrer Doctor Josep Agell, núm. 9.

ASSEMBLEA ORDINÀRIA. PROPOSTA D'ORDRE DEL DIA:

- 1) Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de l'Assemblea Ordinària del 2022.
- 2) Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes de l'exercici 2022 (*)
- 3) Presentació i aprovació, si escau, del pressupost per al 2023 (*)
- 4) Presentació de la memòria de l'any 2022 i projectes per al 2023.
- 5) Suggestiments i preguntes

(*) L'estat de comptes del 2022 i el pressupost del 2023 seran des del dia 15 de febrer de 2023 a disposició de tots els socis al local social, per a la consulta i estudi previs.

D'acord amb els estatuts, es poden presentar, amb el suport mínim de 10 socis, al·legacions i mocions a la proposta d'ordre del dia de l'Assemblea Ordinària i incloure-hi nous punts, fins a 30 dies abans del dia de la celebració de l'Assemblea, mitjançant escrit adreçat a la Secretaria de l'Associació.

ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA. ORDRE DEL DIA:

- 1) Punt únic: Renovació dels càrrecs de Vicepresident, Tresorer i Vocal Recreativa (*)

(*) D'acord amb els estatuts, per presentar candidatures a qualsevol dels càrrecs de la Junta Directiva caldrà el suport del President, de la Junta Directiva o bé d'un mínim de 10 socis. A tal efecte, el cens electoral de socis restarà a la Secretaria de l'Associació per a consulta dels socis interessats a presentar-se com a candidats.

Cordialment,
Manel Pérez i Colomera, President de Gent del Masnou

**Presentació del llibre
ELS ANYS AMERICANS
D'IRENE POLO**
Sala d'actes de Gent del Masnou
Dijous 23 de febrer de 2023 a
les 19 h **Organitza** Capitanes del
Masnou, Fundació La Calàndria,
Ajuntament del Masnou **Amb la
col·laboració de** Gent del Masnou

L'enigma V.D.R.

L'inspector Molins torna a casa de nit, després de la feina. Obre la porta, entra al rebedor, passa a la sala d'estar on hi troba en Carlitos mort, rodejat d'aigua i de troços de vidre. També veu en un racó, a Pichi, tremolant. L'inspector fa una ullada a la sala i comprèn la situació. **Què ha passat?**

Resposta: Carlitos es el peix que hi havia dins de la pèixer que Pichi, el gallet, ha tirat a terra.

EXPOSICIONS

Mostra de vestits i gorres tradicionals del món

Fins al 16 de febrer de 2023

OBRES D'ART EN PRO D'OBRES DE BENEFICÈNCIA

(COL·LECCIÓ PARTICULAR)

Del 18 de febrer al 13 d'abril de 2023

classes de TAI TXI

Horari Dijous de 18,15 a 19,15 h

Preu trimestral 80 €

Inscripcions Gent del Masnou,
c/ Dr. Agell, 9, laborables de 18 a 20 h.

gentdelmasnou@gmail.com

CURSETS DE GAITA ESCOCESA

Dimecres de 18,30 a 20 h.

Informació a: gentdelmasnou@gmail.com

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

“Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat”.

Activitats

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal**, professor de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalassot), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda. **Els dimarts de les 18,30 a 20 h.**

Preu trimestral 80€, socis 70€

Inscripcions jordi.berrocal@hotmail.com • 695 389 304

Lloc Gent del Masnou - c/ Dr. Agell 9 - El Masnou

DANSES AL MASNOU

Contingut Aprenentatge i pràctica de diverses danses del repertori internacional. En cercle, en semicercle, en línia... Quan les condicions sanitàries millorin, incorporarem balls folk de parella.

Mestre de dansa Mon Cardona

Dates s'escauen en divendres (5 sessions).

Horari de 19 a 21 h. **Preu trimestral** 45 €

Informació danses.mon@gmail.com • 695 389 304

Lloc Gent del Masnou - c/ Dr. Agell 9 - El Masnou

• Les places són forçosament molt limitades; s'admetrà per ordre d'inscripció. Porteu roba i sabates còmodes i moltes ganes d'aprendre i passar-ho bé.

Ara més a prop

OBRIM
AL MASNOU

AV. MARESME, 1.

08
FEBRER

Vine a la nostra gran obertura i emporta't una **bossa** amb productes*, de **regal**.

GAUDEIX DE LES NOSTRES
SUPEROFERTES D'ESTRENA
DURANT TOT UN MES

*Promoció vàlida per compres iguals o superiors a 30€ a l'establiment Aldi de nova obertura, el 8 de febrer de 2023.
Una bossa per persona, tiquet i dia. Consultar la resta de condicions a www.aldi.es/supermercados/regalo-bienvenida.